

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 33-34 (13734-13735), 26 КВІТНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

Благодатної помочі на справи добрі!

Ми нині часто повторюємо думку Прем'єр-міністра Королівства Пруссії Отто фон Бісмарка про те, що ворог приходить туди, де програють вчитель

і священник. І поки бої тривають, надолужувати кожен у власній справі має по-своєму. Церква, зокрема, відроджує військове капеланство.

Військові капелани є в більшості армій світу. Власне, і для України це явище не є аж таким новим. Як свідчать історичні джерела, ще у період Запорізької Січі була згадка про капеланів. Саме там діяла переносна капличка. Із часом всюди, де розташовували Січ, будували храм на честь Покрови Пресвятої Богородиці. Коли козаки вирушали в похід, капличка разом зі священнослужителем рушала з ними. І той, хто супроводжував її, і називався капеланом. Він молився за бійців, благословляв на похід та відспівував загиблих.

2005 року військові священники були в Косово та Іраку на посадах психологів. В Україні відновлення богослужіння в армії пов'язано із ситуацією на Сході. Церква, котра не змогла довго стояти осторонь, почала надавати захисникам як психологічну, так і матеріальну волонтерську допомогу. Із

великого свята Воскресіння Господнього, а говорили ми і про війну, і про мир, і про віру.

– **Пане Іване, розкажіть, будь ласка, нашим читачам трохи про себе.**

– Народився я в мальовничому селі Ільник, що у Турківському районі Львівської області, у простій багатодітній сім'ї (маю ще трьох братів). Після закінчення школи, 1998 року, вступив на навчання в Житомирську духовну семінарію. Багато важливих подій у моєму житті відбулося 2002 року: я одружився та був рукопокладений у сан священника архієреєм Ізяславом у місті Житомирі.

– **А як вам працюється на Білоцерківщині?**

– Я несу мою душпастирську службу в Свято-Покровському храмі Потіївки вже більше п'ятнадцяти років. Дякую Богу за його підтримку, за те, що в мене є надійний тил – це надзвичайний хор, який своїм співом і милозвучністю прикрашає та підносить разом зі мною молитви за село і країну. До речі, завдяки підтримці сільської громади та благодійників у нашому селі минулого року вже відбувся черговий фестиваль Церковно-Богородичної пісні.

– **Яким чином ви стали капеланом, як на це відреагувала родина?**

– Тривожилося серце з 2014 року, коли розпочалася війна, на якій кожного дня вбивали молодих людей. Того часу ми могли тільки возносити молитви після проведеного богослужіння в бойових умовах разом із двома священниками, котрі зі мною відвідували хлопців. Це і стало першим поштовою до капеланства. А родина (на фото) підтримала і весь домашній тягар взяла на себе.

– **Пригадайте власні враження від перебування на фронті.**

– Я був вражений, наскільки наші хлопці молодці, що поменяли життєвий комфорт у мирних містах і селах на бліндажі у польових умовах. Вони завжди охороняють нашу землю, за будь-яких обставин, у них є чому повчитися, а найбільше – мужності й терпінню. Дякую Богу, коли я перебував у підрозділі, втрат у нас не було, а хлопці могли розповідати про відважних загиблих побратимів цілими днями...

– **У чому полягає завдання, місія капелана, з чого складався ваш день?**

– Священницьким обов'язком є піклування про кожну християнську душу, де б вона не була – чи на війні, чи на мирній землі. Тому я проводив бесіди, підтримував воїнів, засвідчуючи нашу любов до захисників України.

– **Що потрібно знати нам, людям цивільним, про війну, життя і смерть?**

– Війна – це ще одна пошесть у житті людей, яка за мить руйнує сім'ї, родини, здобутки, плани, вона знищує своєю ненавистю села і міста. Ми повинні розуміти, що Господь тільки один раз дарує нам життя. І кожен його день ми не повинні змарнувати.

– **Пане Іване, ви маєте можливість напередодні Великодня звернутися до земляків, що ви побажали б їм насамперед?**

– Шановні читачі «Громадської думки»! Щиро вітаю всіх вас із прийдешнім великим святом Пасхи та бажаю впевненості в тому, що Господь наш Ісус Христос підтримує кожного, адже саме заради нас Він постраждав, поборов смерть, воскрес із мертвих і показав нам шлях до Спасіння. Нехай Воскреслий Господь наш Ісус Христос подасть усім нам Свою благодатну поміч на справи добрі.

– **Щиро дякуємо за розмову!**

2017 року в усіх бойових частинах і підрозділах ЗСУ були введені посади військових капеланів. І не раз вони довели важливість свого перебування на фронті, адже були священники, які стояли з бійцями на передній лінії, утверджуючи те, що армія сильна не тільки зброєю, а й духом.

Якось довелося почути думку військового про роботу капелана: «Коли ти декілька місяців перебуваєш далеко від дому, не бачиш сім'ю, це пригнічує. Постійно хтось гине навколо тебе. До цього неможливо звикнути. Ти живеш у постійному страхі. І коли вже не можеш нормально мислити, і йдеш до священника, капелана. Спочатку ми соромились, а потім всі почали ходити, не обов'язково молитися, просто поговорити про свій внутрішній біль. Він дійсно допомагає, можна сказати, розуміє тебе».

Образ людини, яка спокійно та уважно вислухає, підкаже, порадить, просто врівноважить навіть своєю присутністю, для нас асоціюється зі священником Української православної церкви, настоятелем Свято-Покровського храму с. Потіївки **ІВАНОМ КРЕЧКІВСЬКИМ**, який 2018 року капеланом 72 бригади імені Чорних Запорозців разом із захисниками перебував на Світлодарській дузі.

Нам вдалося поспілкуватися з отцем Іваном напередодні

ЩИРО ВІТАЮ ВСІХ БІЛОЦЕРКІВЦІВ З ВЕЛИКОДНЕМ!

Це найбільше і найзмістовніше свято для християн. Саме Воскресіння Христове дає нам впевненість у тому, що якщо ми щиро віруємо, то у нас завжди є майбутнє. У серці кожного з нас у ці святкові дні з'являється надія на краще.

Символічно, що Великдень ми святкуємо навесні, коли перші квіти, щебет птахів і промені сонця символізують пробудження та воскресіння всього живого.

Могутнім символом для кожного українця є Великодні дзвони та звістка про те, що Христос подолав смерть.

Воскреснув Бог – воскресне Україна!

Бажаю кожному з нас миру, добробуту, душевного спокою та Божих благословінь!

Христос Воскрес!

З повагою – Геннадій Дикий, міський голова

ШАНОВНІ МЕШКАНЦІ БІЛОЇ ЦЕРКВИ!

Приміть сердечні вітання зі Світлим Христовим Воскресінням! Цей день особливий для кожного з нас, адже несе віру, радість та надію, наповнює серця світлими почуттями любові, дарує щастя і добро.

Великдень нагадує нам про духовне відродження та взаємне прощення. Тож будьмо терпимі, поважаймо, шануймо одне одного. Бо злагода та взаєморозуміння – це єдиний шлях до здійснення наших мрій і сподівань.

Бажаю вам смачної паски, добробуту та злагоди. Нехай Всевишній оберігає Україну, дарує омріяний мир, спокій і процвітання, оберігає та благословляє кожного з нас.

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

*З повагою –
Х.Н. Мепарішвілі,
народний депутат України*

ТРЕТИНА СТОЛІТТЯ ПІСЛЯ ЧОРНОБИЛЯ

Бережімо наші весни!

Будинок у Чорнобилі, де мешкала родина (вул. Радянська, 74).

Неодноразово чула від батьків, що факт катастрофи на четвертому енергоблоці Чорнобильської атомної електростанції всіяко замовчувався, що всі говорили про якусь пожежу і мало хто усвідомлював її справжні та страшні масштаби. Не вірила і наша родина, що всього за декілька кілометрів від будинку, якщо брати по прямій, сталося те, що змінило цілу планету. Ані ми, ані до нас не могли додзвонитися: будь-який зв'язок – телефонні лінії, радіо – був відсутній. А над містом, немов під час війни, зі страшним гулом кружляли військові гелікоптери – зліталися на гасіння пожежі. Тому родичі багатьох переселенців, і наші не виняток, взагалі думали, що їхні рідні вже загинули...

Чорнобиль. Майже рік до катастрофи. З бабусяю.

Коли сталася аварія на Чорнобильській АЕС, мені було 1 рік і 2 місяці, тому власними спогадами поділитися я не можу. Зате знаю, скільки болю довелося пережити всім, хто в тому, «минулому», житті залишив частину себе, був змушений попрощатися з усім, що довгими роками та тяжкими зусиллями наживалося, напрацьовувалося, виборювалося та виболбувалося. Гірка зірка «Полин» розділила, розрізала, розірвала життя міста Чорнобиль та його жителів не тільки на «до» та «після», а й на багато малесеньких шматочків... І навіть тепер, рівно третину століття по тому, своїм гірким присмаком, який анітрохи не зм'як, нагадує про ті далекі та страшні дні, тижні, місяці...

До моменту аварії мої батьки прожили в цьому маленькому мальовничому місті з 19-тисячним населенням, що затишно розташувалося на березі річки Прип'ять, 13 років. Мама отримала квартиру як молодий фахівець у сфері сільського господарства, а батько був корінним чорнобильцем, будівельником за фахом та музикантом за покликанням. У молодій родині було багато планів, надій та перспектив: просування по службі, визнання та шана серед колег, звичайні сімейні турботи. Усі мрії про майбутнє були пов'язані тільки з цим містом. Але...

радіація не потрапила), як через загальне відчуття розпачу, розгубленості, тривоги, страху...

Люди брали з собою тільки найпотрібніше – документи, продукти, речі першої необхідності. Всім сказали, що домівки доведеться покинути ненадовго, можливо, на кілька тижнів чи місяців. Проте ніхто не знав, що їхати треба вже назавжди. Уже пізніше, через півроку, батькам вдалося повернутися, аби забрати деякі речі – меблі, предмети побуту: перед завантаженням до спеціальних машин їх ретельно обстежували дозиметрами.

Далі були довгі місяці поневір'я: часом не надто привітні родичі («Ну ось, і нам радіації привезли!»), «відпочинок» в Одесі,

Спогади переселенки

який видався жахом через «букет» хвороб – як мій, так і батьків – на фоні стресу та відсутності необхідних щеплень. Поки батько був «на піску», брав участь у ліквідації, мама, розриваючись між малою мною і купою питань, спричинених новими обставинами, стукала не в одні двері, щоб отримати бодай якийсь куточок, щоб він був не тимчасовий, а свій, домашній, рідний...

Затишна та красива Біла Церква здавалася після того страхоття чимось неймовірним – світлим промінчиком щастя, буквальною доказом того, що чорна смуга в житті таки може змінитися на білу, ще одним свідченням, як із чорного болю може народитися світле майбутнє.

До міста над Россю, про яке батьки знали ще задовго до аварії і в яке закохалися, побувавши там лише раз, ми переїхали в листопаді 86-го.

На нас чекало нове життя: біля будинку, майже у дворі – новозбудовані дитсадок та школа, у шойно зведеній багатоповерхівці на чотири під'їзди – старі друзі та нові сусіди. Хоча виходило і так, що старі друзі й були сусідами, і весь будинок, куди евакуювали багатьох потерпілих, і донині так і називають – «чорнобильський», а самих людей – «чорнобильськими білоцерківцями».

Пам'ятаю і те, як часто, особливо в перші місяці та роки після аварії, у нашому дворі були похорони – радіація давалася взнаки...

У пам'яті закарбувалися рядки з віршика, який загадали вивчити на тематичний ранок в дитсадочку:

*Чорногуз не зберіг верболози
Й ті місця, що знайомі до болю...
Я ненавиджу атомні грози,
Що ховають весну... і тополлю.*

Бережімо наші весни!

Олена Лук'янець

«Великодній кошик воїнам АТО»

Благодійна акція з такою назвою вже п'ять років поспіль відбувається в Білій Церкві в рамках традиційного Великоднього тижня добра. Учні всіх навчальних закладів міста, вихованці дитячих садочків, позашкільних установ, батьки, а також небайдужі мешканці міста роблять усе можливе, аби свято Світлого Христового Воскресіння відчували і бійці у зоні операції об'єднаних сил.

Захід ініціювали лідери учнівського самоврядування, Федерація учнівської організації «Єдність» за підтримки управління освіти і науки міської ради.

Цьогоріч для наших воїнів учасники акції зібрали та передали на передову продуктивні набори, які традиційно входять до великоднього кошика, обереги, кошати на різні потреби військових тощо.

Свято спорту й мистецтва

В Білій Церкві відбувся чемпіонат міста з фігурного катання на ковзанах «YURIEV OPEN – 2019».

У змаганнях взяли участь 375 учасників різних вікових категорій з 15 регіонів України та міста Тирасполя. Білу Церкву представляли вихованці відділення фігурного катання ДЮСШ «Зміна».

Наймолодший учасник чемпіонату виповнило 4

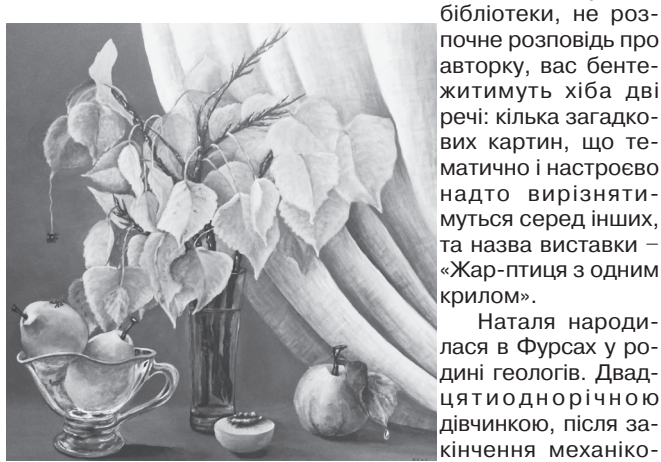
рочки, а найстаршому – 54.

Відкриваючи чемпіонат, міський голова Геннадій Дикий побажав фігуристам високих досягнень і за результатами перших змагань вручив усім юним фігуристам дипломи та пам'ятні подарунки, а призерам – медалі й кубки.

Того дня над Білою Церквою сіявся тихий, прохолодний квітневий дощ. Люди поспішали у своїх справах заклопотані, а то й сердиті: будень часом тяжкий своєю безпросвітністю. Але саме такого дня бібліотека №8 у власному затишному читальному залі пропонувала щось цілковито унікальне й абсолютно символічне в контексті неоднозначного тривожного сьогодення та світлого очікування великого християнського свята Воскресіння.

Погляд відразу і безпомилково вихопив у передпідготовчих клопотах, які за кілька хвилин до початку заходу тривали в цьому надивовижу привітному просторі, головне. Ним став рядочок картин на мольбертах, і якби не знати, що за вікнами похмурий день, могло би здатися, що то звідти, з небес, шириться це м'яке, тепле світло. Насправді ж його якимось дивовижим чином випромінювали виставлені роботи. Це вже згодом розумієш, завдяки чому досягається той ефект присутності сонця, – це й колористика, і легкість прочитання полотен (а насправді – майстерність авторки), і власне людська життєва історія, шлейф якої наклали відчутний відбиток на все, що відбувалося в залі. Художниця, картини якої презентували, і сама випромінювала тихе тепло. Доброзичливий погляд, приємна посмішка, внутрішній спокій... І вам нізачо не здогадатися, наскільки саме ця молода жінка, **НАТАЛІЯ ЧЕРНОВА**, заслуговує і на успіх, і на захоплення. І поки пані Світлана Хмільова, завідувачка бібліотеки, не розпочне розповідь про авторку, вас бентежитимуть хіба дві речі: кілька загадкових картин, що тематично і настроєво надто вирізняються серед інших, та назва виставки – «Жар-птиця з одним крилом».

Ефект присутності сонця

технологічного технікуму молочної промисловості, потрапила аж до Нижнього Новгороду на роботу. Саме там у її житті ввірвався трагічний випадок: Наталю збив п'яний водій і покинув на дорозі помирати. Хтозна, як закінчилась би ця драма, якби не Борис Немцов, тоді тамтешній губернатор, котрий проїздив повз і зробив усе можливе, аби врятувати дівчину.

Тривала кома, клінічна смерть, втрачена рука... Зрештою, Наталка не просто вижила, а ніби народилася заново. Кухар за професією, до катастрофи вона й увянути собі не могла, що буде малювати. У новому, занадто непростою житті, дівчина ніби отримала найвище благословення на творчість. І на гідних, добрих наставників, котрі змогли до її тендітної віри додати впевненості, додати горизонтів і надії, що всіх їх можна досягти. У колі найближчих друзів з'явилися художники Володимир Кокорін, Ольга Краюхіна, Галина Невінчана, матушка Галина Бойко.

Розповідаючи про Наталію, остання пригадала своє знайомство зі скромною дівчинкою, яка через перенесені страждання, страх, біль, розпач довгий час навіть не виходила з хати. Але небеса відгукуються на добро душі, відтак Наталка згодом стала малювати, їй запропонували навчати тому й дитлахів у недільній школі при Свято-Преображенському кафедральному соборі (матушка Галина каже, що її люблять геть усі маленькі вихованці!). Завдяки неабиякій працелюбності Наталія Чернова здобула вищу освіту на факультеті образотворчого мистецтва університету імені Грінченка. І продовжує вдосконалюватися щодня!

Це підтвердила її безпосередній і багаторічний педагог Галина Невінчана, котра напівжартома назвала себе Наталіною мамкою з нагайкою. Бо ж вона напевно знає: успіхів у мистецтві досягає особистість не стільки талановита, скільки вперта, працелюбна. І ось такий дар у її учениці є точно.

Обидві пані Галини дякували художниці, що вона одного дня з'явилася в їхньому житті. А ми маємо сказати спасибі їм за вчасно мовлене слово розради, за не заламування рук, а чітко визначений шлях до самореалізації та визнання талановитої людини.

Наталія Чернова має у своєму творчому доробку серію картин, присвячену християнським святам. Вона пише пейзажі і натюрморти. Були на виставі й полотна, навіяні станом клінічної смерті авторки. Загалом усі її твори потужно життєствердні. Понад десять років вони прикрашають експозиції декоративно-вжиткового мистецтва, різдвяні й великодні вернісажі, православні виставки в різних містах України. Авторка має низку заслужених відзнак та нагород.

Презентація, на якій побували ми, вирізнялася милою серцю камерністю, сердечними пісненими подарунками від вокального ансамблю «Гармонія» та неквапливим спілкуванням із жінкою, котра може стати неперевершеним прикладом великої сили Творця і віри, великої сили сповненого сонцем життя.

Валентина Храбуст

Білоцерківська громадська організація інвалідів-ліквідаторів Чорнобиля вітає з Днем народження членів організації, які народилися в квітні:

Дзюман В.Г., Іванов М.І., Тихоненко М.Т., Олексін Т.Т., Бондар В.Г., Терехов В.Н., Мельник В.Б., Терехова А.І., Попов С.О., Ястрєб І.Г., Соловей В.Ф., Звірянський Ю.С., Тазова Л.Ф., Романюк М.Г., Гегман О.П., Скородумов А.В., Костина А.А., Возбрана М.А., Осауленко П.А., Резнік Б.Г., Лобко А.П., Малик С.Г., Ковальський О.А., Ломачук Л.В., Міщенко В.С., Павлов В.В., Козярин Ю.В., Міщенко О.С., Лисенко Г.М., Саражинський П.П., Животовський В.О., Хилько Ю.В.

Нехай волошками цвітуть літа прекрасні,
Нехай здійсняться тисячі бажань,
Щоб доля дарувала тільки щастя,
Ні грама бід, ні крапельки страждань.

З повагою – М.М. Романиця, голова організації

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ВИКОНАННЯ БЮДЖЕТУ М. БІЛА ЦЕРКВА ЗА I КВАРТАЛ 2019 РОКУ

За даними казначейського звіту фактичний обсяг фінансових ресурсів бюджету м. Біла Церква за станом на 1 квітня 2019 року склав **473 606 962 грн.**, у тому числі доходи загального фонду – **458 549 800 грн.**, спеціального фонду – **15 057 162 грн.**

Загальний фонд складається з власних доходів (47,9%) та трансфертів з бюджетів вищого рівня (52,1%). За I квартал до загального фонду міського бюджету надійшло **219 843 173 грн.** податків і зборів, що на 17 356 243 грн., або на 8,6%, більше плану. У порівнянні з I кварталом 2018 року власні доходи загального фонду зросли на 36 195 793 грн., або на 19,7%.

Домінуючу позицію в структурі доходів загального фонду бюджету займає «Податок та збір на доходи фізичних осіб». За станом на 1 квітня 2019 року його частка у складі доходів загального фонду становить 60,5%. За січень-березень 2019 року надійшло 133 020 005 грн. зазначеного податку, що на 8,8 більше плану на I квартал. У порівнянні з відповідним періодом 2018 року надходження ПДФО зросли на 27,4%.

Найбільшими джерелами доходів загального фонду (крім ПДФО) є:

– «Єдиний податок» (20,4% в структурі надходжень загального фонду) – за I квартал 2019 року надійшло 44 918 047 грн., що на 23,1%, або на 8 418 047 грн., більше плану та на 32,1% (10 908 703 грн.) більше, ніж за відповідний період минулого року.

– «Акцизний податок з реалізації підакцизних товарів» (алкоголь, тютюн) (5,4% у структурі доходів загального фонду) – за січень-березень 2019 року надійшло 11 958 012 грн., що на 5,8%, або на 658 012 грн., більше плану. У порівнянні з I кварталом 2018 року надходження зросли на 6,6% (739 317 грн.).

– «Плата за землю» (8,7% у структурі доходів загального фонду) – за звітний період надійшло 19 088 319 грн., що на 29,6% (4 358 319 грн.) більше плану та на 26,9% (4 040 704 грн.) більше минулорічного показника.

– Загальна сума «Місцевих податків і зборів», до яких належать «Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки», «Плата за землю», «Транспортний податок», «Туристичний збір» та «Єдиний податок», за січень-березень 2019 року складає 68 864 945 грн. (31,3% в структурі доходів загального фонду).

За I квартал 2019 року до спеціального фонду міського бюджету надійшло 15 057 162 грн., у тому числі без урахування власних надходжень бюджетних установ – 6 840 482 грн., що в 4,5 раза більше плану та в 2,6 раза більше, ніж за відповідний період минулого року. До

бюджету розвитку надійшло 6 312 863 грн. (план виконано на 682,5%, темп росту – 320,5%).

За I квартал 2019 року до бюджету міста надійшло 238 706 627 грн. офіційний трансфертів від органів державного управління, у тому числі дотація на здійснення переданих з державного бюджету видатків з утримання закладів освіти та охорони здоров'я – 3 334 839 грн., субвенції з державного та обласного бюджетів – 235 371 788 грн.

Видаткова частина місцевого бюджету за I квартал 2019 року складає 441 689 320 грн., або 93,9%, до затвердженого квартального плану з урахуванням змін, у тому числі:

– обсяг видатків загального фонду бюджету – 417 275 320 грн.;

– обсяг видатків спеціального фонду бюджету – 24 414 000 грн.

У загальній сумі видатків передбачений обсяг субвенцій з державного та обласного бюджетів 230 141 664 грн. (загальний фонд – 230 078 404 грн., спеціальний фонд – 63 260 грн.).

У структурі видатків найбільшу питому вагу складають видатки на утримання установ соціально-культурної сфери міста – 243 935 525 грн. (на 19 273 514 грн. більше аналогічного періоду минулого року), в тому числі:

– освіту – 143 893 908 грн., або 59,0%;

– охорону здоров'я – 64 791 514 грн. – 26,6%;

– культуру – 13 238 579 грн. – 5,4%;

– соціальний захист та молодіжні програми – 13 753 227 грн. – 5,6%;

– фізична культура та спорт – 8 258 297 грн. – 3,4%.

Видатки загального фонду на захищені статті (заробітна плата з нарахуваннями, медикаменти, харчування, оплата комунальних послуг) становлять 252 629 332 грн., або 89,3%, до загального обсягу бюджету.

За рахунок коштів спеціального фонду бюджету розвитку проведено капітальні видатків на суму 16 897 379 грн. по об'єктах соціально-культурної сфери та комунальної інфраструктури міста.

Крім того, виконання бюджету в частині офіційних трансфертів, а саме: субвенцій з державного та обласного бюджету, за I квартал 2019 р. по загальному фонду становить 230 141 663 грн.

Детальна інформація про виконання бюджету м. Біла Церква за I квартал 2019 р. розміщена на сайті міської ради.

С. Терещук,
начальник фінансового управління
Білоцерківської міської ради

Рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 23 квітня 2019 року № 281

ПРО ЗУПИНЕННЯ ДІЇ РІШЕННЯ ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ВІД 15 СІЧНЯ 2019 РОКУ № 10 «ПРО ТАРИФ НА ПОСЛУГИ З ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ НА МІСЬКИХ АВТОБУСНИХ МАРШРУТАХ ЗАГАЛЬНОГО КОРИСТУВАННЯ»

Розглянувши подання відділу транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради, відповідно до ст. 11 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», ст. 40, ч. 6 ст. 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», виконавчий комітет міської ради вирішив:

1. Зупинити дію рішення виконавчого комітету міської ради від 15 січня 2019 року № 10 «Про тариф на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах

загального користування» до 10 травня 2019 року.

2. Визнати таким, що втратило чинність, рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 12 лютого 2019 року № 93 «Про зупинення дії рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 15 січня 2019 року № 10 «Про тариф на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування».

3. Відділу інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю Білоцерківської міської

ради оприлюднити дане рішення у засобах масової інформації.

4. Відділу транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради письмово повідомити про прийняття рішення всіх суб'єктів господарювання, що здійснюють перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування.

5. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Поляруша О.О.

Г. Дикий, міський голова

Рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 23 квітня 2019 року № 282

ПРО ЗУПИНЕННЯ ДІЇ РІШЕННЯ ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ВІД 15 СІЧНЯ 2019 РОКУ № 11 «ПРО ТАРИФ НА ПРОЇЗД У МІСЬКОМУ ЕЛЕКТРИЧНОМУ ТРАНСПОРТІ»

Розглянувши подання відділу транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради, відповідно до ст. 11 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», ст. 40, ч. 6 ст. 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», виконавчий комітет міської ради вирішив:

1. Зупинити дію рішення виконавчого комітету міської ради від 15 січня 2019 року № 11 «Про тариф на проїзд у

міському електричному транспорті» до 10 травня 2019 року.

2. Визнати таким, що втратило чинність, рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 12 лютого 2019 року № 94 «Про зупинення дії рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 15 січня 2019 року № 11 «Про тариф на проїзд у міському електричному транспорті».

3. Відділу інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю Білоцерківської міської ради

оприлюднити дане рішення у засобах масової інформації.

4. Відділу транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради письмово повідомити про прийняття рішення всіх суб'єктів господарювання, що здійснюють перевезення пасажирів на міському електричному транспорті.

5. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Поляруша О.О.

Г. Дикий, міський голова

Подяка

Від щирого серця дякую колективу інфарктного (спеціалізованого кардіологічного) відділення Білоцерківської міської лікарні № 1 на чолі з **Віктором Івановичем Коломійцем**. Також велике спасибі лікарю-кардіологу **Валентині Миколаївні Було**, лаборанту **Лідії Павлівні Пузієнко**, молодшій медичній сестрі **Надії Карпівні Шеремет**.

Бажаю вам міцного здоров'я, злагоди, успіхів у вашій благородній справі.

З повагою – **Валентина Петрівна Грусь, пацієнтка 12 палати**

Театральні віншування

Кругла дата Пінхуса Завернивовка

А чого ви дивуєтесь? Це ж театр, а в театрі все можливо: і євреї з козацькими прізвищами, і собачки-мільярдерки, й українець, який, прикинувшись Рабиновичем, хоче виграти шалені гроші, аби потім (тільки вже в іншій виставі) їх безсовісно пропити...

Ото до всього того «хвееер-верка» найбезпосередніший стосунок має один зі старійшин Київського академічного обласного музично-драматичного театру імені Панаса Саксаганського, неймовірно скромний і в той же час глибоко шанований улюбленець білоцерківської публіки заслужений артист України **ВІКТОР НАДЕМ'ЯНОВ**. Саме 25-ліття його творчої діяльності театр відзначив бенефісною виставою «Хто кому Рабинович», де головну роль зіграв винуватець урочистості і де хто тільки й ким не прикидався...

Комедію, яку саксаганці ставлять на своїй сцені вже багато років, як виявилось, було дуже корисно переглянути щойно. І Бог його зна, від чого те залежало, але враження від гри акторів, у тому числі й Віктора Яковича в ролі Петра Завернивовка, він же Пінхус Рабинович, настільки позитивні, наскільки вони негативні від думок, що виникають на фоні сюжету вистави.

Те, що з діда-прадіда українські білоцерківці Петро з Катрею і ще купа людей готуві перейменуватися, позбутися хати, мови, віри, а дехто й пройти обряд обрізання, заради мільярда доларів та ще й за такої карикатурної вимоги – якщо на них впаде вибір собаки покійної багатійки – було б просто смішно. Якби не викликало і спротиву, й огиди, і, що найпечальніше, сумнівів. Сумнівів щодо абсолютної нереальності, вигадки того, що бачиш на сцені. Поясню. Чи впевнені ви, що серед нас не знайдеться жодної людини, яка спроможна аж так продатися? Ото ж бо й воно. Та ще й оці крихітні, але гострі, немов смітинка в оці, репліки, коли реб Гутман у розмові з військовим чином акуратенько поправляє його: «Ето ваши ставили (к стенке), а наши прижимали»...

А так – все гаразд. І спільним, єврейсько-українським, виконанням «Цвіте терен» потішили. І герой ювіляра вийшов цікавим.

Валентина Храбуст

У Білій Церкві створять муніципальну телерадіокомпанію

Відповідне рішення було розроблене з метою забезпечення постійного та регулярного інформування громадськості про діяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування, об'єктивного та всебічного висвітлення процесів громадсько-політичного, суспільного, економічного та культурного життя, забезпечення прав громадян на свободу думки і слова, на отримання повної, достовірної та оперативної інформації, відкрите і вільне обговорення суспільних питань, створення конкурентоспроможної інформаційної продукції й ефективного використання коштів та майна, що належать територіальній громаді м. Білої Церкви, йдеться на офіційному сайті міської ради.

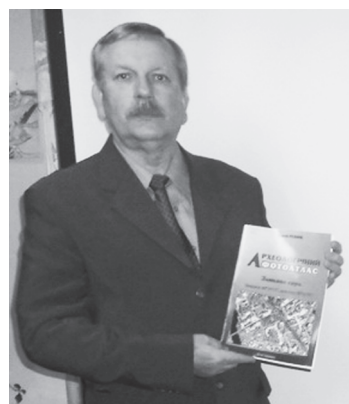
Отже, депутати підтримали рішення

про перейменування редакції місцевого радіомовлення на комунальне підприємство Білоцерківської міської ради «Телерадіоорганізація «Місто». Основними видами його діяльності визначено: діяльність у сфері телевізійного мовлення; виробництво, компонування й розповсюдження кіно- та відеофільмів, телевізійних програм; видання звукозаписів.

До редакційної ради входитимуть міський голова, секретар ради та два представники творчого колективу. Директор призначатиметься рішенням міської ради.

Археологічні дослідження на Замковій

Так називалася зустріч з лауреатом міської літературно-мистецької премії ім. І. Неуча-

Левицького, істориком, краєзнавцем **Сергієм Різником**, яка нещодавно відбулася в бібліотеці-філії №4. У ній взяли участь читачі книгозбірні – восьмикласники БНВК ЗОШ №13 (класний керівник А.П. Лотиш, шкільний бібліотекар І.М. Співак) та члени клубу «Зарічани».

Краєзнавець презентував видання «Археологічний фотоатлас», у який увійшли малюнки і фотографії з приватних колекцій та світлин колишніх співробітників Інституту археології НАН України, що відображають процеси, які відбувалися на

Замковій горі в різні роки. Ознайомив присутніх із новою версією походження назви міста Білої Церкви та розвіяв міф про недобудовану церкву білого кольору. Гість продемонстрував цікаві фото та документи з власного архіву, а також предмети, які були знайдені під час розкопок на Замковій горі.

Присутні мали можливість поставити археологу питання, на які отримали змістовні відповіді. Учасники заходу щиро вдячні **Сергію Борисовичу** за цікаву екскурсію-розповідь.

Світлана Линник

Свято свят, торжество з торжеств

Так іменують Великдень православні християни. Цього дня весь християнський світ відзначає Воскресіння Ісуса Христа з мертвих – подію, яка стала символом перемоги добра над злом, світла – над темрявою.

Слово «Пасха» походить від старозавітного свята, яке відзначали євреї в пам'ять про звільнення з єгипетського полону. Святували його навесні 14 нісана (місяць давньоєврейського календаря, який припадав на березень-квітень). Оскільки цей календар не було впорядковано, а Воскресіння Христова збігалось з юдейською традицією, то спочатку склалися трохи дивна ситуація – християни і євреї святкували Пасху в той самий день. Деякі Церкви, наприклад, 14 нісана урочисто відправляли богослужіння на згадку хресної смерті Христа і називали цей день «Пасхою Хресною», а через день святкували Воскресіння. Натомість інші Церкви святкували Спасителя згадували у першу п'ятницю після 14 нісана, а Пасху Воскресіння – в першу після цього неділю.

Така непорядкованість із датою тривала впродовж майже всього II століття. І хоча суперечок, пов'язаних із цією різницею, не виникало, всі відчували потребу святкувати Пасху в один день. Переломний момент настав у 325 році на I Вселенському соборі в Нікеї. Отці Церкви, які зібралися на цьому форумі, дійшли висновку, що християнську Пасху не можна святкувати перед або водночас із юдейською, бо тоді порушується послідовність євангельських подій. Адже у четвер після Таємної вечері Ісус Христос їв з учнями пасхального агнца, вранці в п'ятницю Спасителя розп'яли, а в неділю Син Божий воскрес. Відтоді християни вирішили святкувати Великдень у неділю після першої місячної повені, що настає за весняним рівноденням 21 березня.

Проте згода тривала недовго. Юліанський календар, яким тоді користувалися, виявився недосконалим. А 1582 року папа Григорій III запровадив реформу й ухвалив новий церковний календар, нині відомий як григоріанський. За новими правилами весна стала починатися на 13 днів раніше, а з кожних 400 років вилучають 3 доби. Відтоді й виникла різниця у датах визначення Пасхи: римо-католики разом із протестантами святкують Великдень за новою пасхалією, православні та греко-католики – згідно з постановами Нікейського собору.

Визначення дати святкування Воскресіння Христового у церковному житті має важливе значення, бо всі перехідні празники – Вхід Господній в Єрусалим, Вербна неділя, Вознесіння, Зелені свята – похідні від Пасхи. В більшості Християнських Церков східного обряду (зокрема у всіх православних конфесіях України та у греко-католиків) хронологія ведеться за юліанським календарем (або старим стилем) на противагу Католицьким Церквам Європи та світу, де від 16 століття літочислення ведеться за григоріанським календарем (новим стилем).

Світський календар в Україні відповідає новому стилю. У 20 та 21 століттях різниця в датах старого і нового стилю становить 13 днів. («Старий» Новий рік в Україні святкують 14 січня – 14-1=13.)

За відповідною формулою можна розрахувати дату Великодня на наступний чи на багато років наперед.

Позначимо

дату Пасхи символом x , інші необхідні значення п'яти змінних так:
 a – остача від поділу числа року на 19,
 b – остача від поділу числа року на 4,
 c – остача від поділу числа року на 7,
 d – остача від арифметичного виразу $(19a + 15) : 30$,
 e – остача від арифметичного виразу $(2b + 4c + 6d + 6) : 7$.

Якщо $d + e < 9$, то Пасха припадає на березень, а її дату визначаємо за формулою: $x = 22 + d + e$.

Якщо $d + e > 9$, то Пасха припадає на квітень, а для визначення дати застосовується формула: $x = d + e - 9$.

Формула універсальна, єдине попередження: роки через сто варто буде пам'ятати, що з першого січня 2101-го року різниця між старим і новим стилями становитиме вже 14 днів.

Підготував **Микола Отиченко**

Готуємось до свята: печемо паски

Пекти паску – не проста наука. Не кожній досвідченій господині вдається шоразу досягти успіху. Етнографічні записи свідчать, що для цього ритуалу господиня одягала чисту сорочку.

Готували тісто здебільшого опарним способом, коли воно підходило двічі, господиня, промовивши: «Господи, благослови Своїм Духом Святим», виробляла паски, звернувши до двох смужок тіста, викладала хрест і колоски. Пасок пекли багато – не лише для членів своєї родини, а й для убогих.

Паску пекли лише раз на рік, і кожна господиня намагалася зробити її найсмачнішою. Звісно, це залежало від уміння та від складових, наприклад, яєць клали навіть по 130 штук. Кажуть, що паска на самих жовтках довго не черствіє. Нині рецепти дещо спростилися, однак головні правила її приготування збереглися. Пропонуємо кілька порад, що можуть допомогти у цій справі.

- ◆ Дріжджі мають бути свіжими, світлими, мати приємний запах.
- ◆ Духовку варто прогрівати якомога довше, перш ніж поставити пектися виріб.
- ◆ Борошно брати треба лише вищого ґатунку, неодмінно просіюйте його.
- ◆ Масло слід використовувати свіже,

високої жирності, без хімічних добавок.

◆ Форму заповнювати тістом на чверть, а в духовку ставити тоді, коли тісто піднялося на третину форми.

◆ Ліпше не ходити кухнею, доки печеться паска чи бабка. Та й господині не варто сідати, інакше булка не виросте.

◆ Готовий виріб ще у формі треба покласти на решітку, щоб дно не відпірило.

◆ Виймати з форми паску потрібно, коли трохи схолоне, але й не зовсім холодно.

◆ Щоб висока паска не «сіла», її, діставши з форми, треба покласти на рушник, розстелений на твердій поверхні.

◆ Господині радять вимішувати тісто майже годину, воно мусить добре відставати від рук.

◆ Форму треба заповнити тістом на третину – під час випікання паска підійде. Готову накривають рушником, щоб стала м'якою.

◆ Доки печуться паски, не можна відкривати духовку – тісто «присяде».

◆ Вважають, що перед випіканням паски треба завісити вікна. Якщо хтось загляне у вікно, коли готують тісто, паски не вдадуться.

ЩО ПОТРІБНО ОСВЯЧУВАТИ

Згідно з християнською традицією, люди напередодні Воскресіння Господнього освячують великодні кошики. Але дуже часто вони не знають, що потрібно в них покласти.

Кожен продукт у великодньому кошику має символічне значення та нагадує про нерозривний зв'язок Творця зі своїм творінням.

1. Паска – символ Воскресіння та Небесного Царства. Це хліб вічного життя, символ Агнца Божого, який був розп'ятий за наші гріхи на хресті. Як пише апостол Павло, наша Пасха – це Христос, який був принесений у жертву (1 Кор. 5, 7).

2. Сир і масло. Молочні страви, а особливо молоко, є первотвором, продуктом, який не створений людьми, а подарований їм природою. Так, як мама годує свою дитину, так сир і масло є символами ніжності й жертвності Бога. Ми повинні прагнути до Божої благодаті, як немовля

прагне маминого молока.

3. Яйця, пшанки і крашанки. Яйце – це один із символів Великодня, який символізує нове життя і відродження.

4. Шинка або ковбаса. Освячення м'ясних страв сягає коренями ще до старозавітної Пасхи: на це свято споживали жертвеного ягня. Ягня – це прообраз Ісуса Христа, який своєю жертвою відкупив наші гріхи та врятував від влади смерті.

5. Хрін – це міцне коріння. Це те коріння, яке може дати людині віру у Воскресіння Господа Ісуса Христа.

6. Сіль – символ повно-

ти та достатку. В Біблії вона символізує спосіб зв'язку між Богом і його народом. Під час нагріної проповіді Ісус називає учнів «сіллю землі». Сіль – це той продукт, який навіть у малій кількості додає смаку іншим продуктам.

Кошик можна прикрасити зеленню, яка є символом вічного життя та безсмертя. Традиційно його накривають вишитим рушником, що символізує життя і вічність. Інколи в кошик ставлять свічку, яка повинна нагадувати нам про Ісуса, котрий є Світлом для світу.

◆ У християнстві пасхальне яйце – символ Гробу Господнього, в якому було приховане вічне життя. У Палестині гробниці влаштовували в печерах, а вхід закривали каменем, який відкочували за потреби. Легенда розповідає, що камінь, котрим закрили гробницю Ісуса Христа, нагадував за обрисами яйце.

◆ Ми знаємо, що під шкаралупою яйця ховається нове життя. Тому для християн пасхальне яйце – це

◆ Існує й легенда, пов'язана з римським імператором Марком Аврелієм (одного з ворогів християнства). В день появи на світ майбутнього імператора в курнику, що належав його родині, курка знесла яйце, суцільно вкрите яскраво-червоними цятками. Цю подію розтлумачили як знак славного майбутнього для новонародженого. Тоді ж у Римі з'явилася традиція посилати в знак привітання яскраво пофарбовані яйця.

іграх, храмових обрядах і ритуалах. У них також був звичай на початку святкової трапези з'їдати печене яйце, що означало успішний зачин нової справи. Плутарх пояснював ці традиції тим, що яйце подібне до сонця, яке все оживляє і відроджує.

◆ Є також припущення, що звичай фарбувати яйця на Великдень пов'язаний з дохристиянським святкуванням весни. Яйце у багатьох народів було уособленням життєдайної сили. Всього

Навіщо на Великдень фарбують яйця?

Мільйони людей по всьому світу відзначають Великдень: печуть паски і фарбують яйця. Ці найбільш яскраві символи весняного свята відомі всім, але не кожен знає, навіщо фарбують яйця. Існує кілька версій щодо цього.

нагадування про Воскресіння Ісуса Христа, про порятунк і вічне життя. Червоний колір, в який найчастіше забарвлюють яйця, означає страждання і кров Христа.

◆ Існує кілька версій. Згідно з переданням, багато століть тому Марія Магдалина принесла звістку про воскресіння Ісуса Христа римському імператорові. А оскільки без підношення з'явитися не можна було, Марія взяла з собою куряче яйце, як символ життя. Імператор не повірив, що Ісус воскрес, і заперечив, сказавши, що швидше яйце стане червоним, ніж буде можливе воскресіння померлого. Але трапилося диво – яйце і справді стало червоним.

Так виникла традиція фарбувати курячі яйця до Великодня. Вони символізують справжню віру в Бога і воскресіння Ісуса Христа.

◆ Християни вклали інший сенс у цей звичай: яйце до Великодня забарвлене в колір Христової крові.

◆ У дні після смерті Спасителя зібралися на бенкет сім рабинів. Пригощали їх, серед усього іншого, смаженою куркою і вареними яйцями. Один з них згадав про Розп'ятого, розповівши про те, що той обіцяв воскреснути на третій день. Господар будинку заперечив, сказавши, що швидше смажена курка оживе, а яйця стануть червоними. Саме так і сталося. З тих пір, у пам'ять про цю подію, яйця на Великдень фарбують у червоний колір.

◆ Пліній Старший писав, що римляни вживали пофарбовані яйця при різних

всесвіт уявлявся таким, що вийшов із яйця. У віруваннях і звичаях єгиптян, персів, греків, римлян яйце було символом народження і відродження.

◆ Одна з цікавих версій вживання і розфарбовування яєць дуже проста. В піст віруючі дуже обмежують себе в їжі, і щоб яйця не були зіпсованими, їх відварювали після сорокаденного посту. Щоб розрізнити варене яйце від сирого і випадково не з'їсти трохи зіпсоване, під час варіння його фарбували, додаючи при цьому різноманітні барвники. Найпоширенішими були, звичайно, легкодоступні та природні – цибулина, зелена, кора вишні, буряк.

Скільки коштів витратить великодній кошик

Його вартість складе близько 532 грн. За розрахунками науковців, цього року традиційні паска, яйця, домашня ковбаса, буженина, сало, вершкове масло, м'який і твердий сири, хрін та сіль обійдуться українцям на 26 грн – тобто на 5,1% – дорожче, ніж торік, коли мінімальний набір продуктів коштував 506 грн. Найдорожчими складовими традиційно будуть м'ясні продукти. Так, 0,5 кг домашньої ковбаси обійдеться у 104 грн та 0,5 кг буженини у 98 грн. Півкілограма сала обійдеться у 35 грн.

Серед молочних продуктів найбільше доведеться заплатити за твердий сир (0,5 кг) – 71 грн та вершкове масло (0,5 кг) – 70 грн. Півкіло м'якого сиру обійдеться приблизно у 32 грн.

Найдешевшими складовими будуть яйця (10 шт.) – в середньому 24 грн, та хрін (250 г) – 12 грн. У разі наповнення великоднього кошика іншими, неосновними складовими: помідори, огірки, яблука, червоне вино, – його вартість зросте до 711 грн.